

Эпоха в застенке

Анатолий Можаровский

ЭПОХА В ЗАСТЕНКЕ

Київ
2012

УДК 821.161.1-1
ББК 84.4(2Рос=Рус)6-5
М75

Можаровский А.И.
М75 Эпоха в застенке.— К.: ИПЦ «Киевский университет»,
2012. — 432 с.
ISBN 978-966-439-226-3

УДК 821.161.1-1
ББК 84.4(2Рос=Рус)6-5

*Відповідальний за випуск
Михайло МАЛЮК*

ISBN 978-966-439-226-3

© Можаровський А.І., 2012.
© Пашковський Є.В., передмова, 2012.
© Урбанська С.Г., художнє оформлення, 2012.
© Видавничо-поліграфічний центр «Кіївський
університет», 2012.

ПОЕТ-ПРОЗОРЛИВЕЦЬ ВРЯТУВАВ ЧЕСТЬ НАШОГО ЧАСУ

Толя Можаровський — поет. Приймайте! Бо я почав писати обґрунтування чого він поет, а вийшло ціле “что-делать?”; а робити ж нікому не хочеться; як і читати мої статті. За один рядок про орду “прийшла орда — забрала все”, його треба визнати прозорливцем сучасності, а не просто її поезописцем. А таких рядків-передбачень і обрамлень досвіду, таких емоцієформ у нього безліч; наприклад, по пам’яті, “ты сегодня, как поле хлеба”.

Сотні патріотичних бумагомарителів орду під носом не вгледіли, а Можаровський узрів і випередив свій час, подавши нам цілу галерею ординських звичаїв, ординських вихваток, ординських цінностей ординського злочася. Тим він великий національний поет, хоч, здебільшого і російськомовний; бо мислив про народ, уболівав про народ, рішуче глаголив про народ; коли патріоти його повснули і громовержці його повсцикались; одні культуракання і культурпісемні рефлексії тулили і тим прогавили чергову велику руїну; писали про себе, себе возславляли, свої почуттішки і любівішки, своє роздобріле *его* чесали, а призначення — зважувати добро і зло, і відділяти благе від скверного, уберігаючи його — забули; зло й не-приминуло прийти, розсістися і звісити ноги. Служіть мені.

Срам і докір українописцям, що вчасно не добачили того, що в наближенні бачив Можаровський. І казав про це дитинно-наївно, преболісно застрашеною мовою завраженої дітолюбові. Якщо поет не прозорливець, якщо не бачить серцем, не передчуває любов'ю — загрозою для усіх добрих —то яка з нього користь Богові і народові?

Я стверджую, що Можаровський, значною мірою оправдання багатьох, бо писав про зло як про зло; а не якісь історичні, віджилі фантазійки; писав про розгин і обезбоження, як про лепту суспільства, а не якісь малопосутні умовності; писав про знелюднення людини, як наближення дикого нелюдства, знекультурення й вигубу традиційної культури; навіть тієї, що ввесь цей час побивалась над глинянниками і попробивала собі ними голови — і непритомно пропала орду, просліпала щезнення читача, глядача, слухача чогось вищого від підзaborних воплів. Саме важливe в людині — її любові стан — прогляділи в захмелеві політикоманії, історіеманії, групових чвар і марниць; саме важливe недоберегли, зберігаючи кожне осібну свою непоступливість і помисливість. На щастя, позбавлений літжиття Anatolij Mожаровський виріс як поет без багатьох літературних умовностей; зовнішніх удавань правди; його правда — правда відземлення; правда відлюблення всього і так надмірного;

правда відходу — ради наближення до Боголюбові і її небесних радостей; не хлібом з глинянників, а хлібом Божественного Слова вчився він годувати дух; здоровіти, милосердніти — і прикладом у малому слові подавати приклад іншим. Не всім така їжа до смаку; може декому такий наїдок і прісний — але в ньому те служіння, те призначення, яке і закладав Бог у слові, — відділяти добро від зла, небесно-любов від земнолюбія, вічне від смертного, — і, відділяючи кайдане, помагати духові вознести до Нього.

“Ви врятували честь нашого часу”, приблизно так, в одному з листів, сказав Шаламов Пастернакові. Приблизне можна сказати й про Можаровського, що рятував честь свого часу перед Богом.

04.03.2012

P.S. Поезія Можаровського — не причоски болонок; не сласті обжирілих серцем; не страсті міжніжного мислення; не штучні конструкції поетствуючих всевмійок, що видають ремесло за поезію — і давно розучилися вболівати; це не вторинна книжність; не кукуркання на заборі плоті; не крик одурілої від весни чуттєвості, що побачила світ з висоти курячомозглої еротики — нібито любові; не вимучений, несвідущий правди, пафос; не пластмасовий букет на цвінтари перетлілих емоцій обезлюблена часу; не розрита могила етнографічної спадщини; не череп’я й кості; не глухота й глупота бездонної ями — зачарунку мертвим — не глумота над нині сущим; упослідженим до небачення його, переступання його — біжкома в нову історичну яму; з невідвртості у невідвртість; з помисливості у двоєдушність; з нерозкаяння й перекрикування в демкурнику; з поглухlostі у таку оглупність, що прослухали стук лопат, попередження про підкоп — і радо шурнули в нову історичну яму; нарешті на місці; нарешті наплачево, наспіваемо, навдаємо відвртість; та обайдуження себелюства і в розpacі затнуло рота; нема відврття; хіхі-хаха, гиги-гага; так ніби й нішо не сталося; не передбачалось, не збулось; давно мертвотвою підкопана, неокаянням вирита національна катастрофа; хіхі-хаха; гиги-ігага; безуміє впалих у відврту знущальномуанію; вдаваного нерозуміння, що сталося — і своєї співучасти в попущенні злочину; в допущенні провалля; нагріли руки на трупі матері — і корчатъ дурників; і соромлять шапокрадів; знов хлопці підемо — боротися будемо; почнемо спочатку; та мати вдруге не гріє — нема натхнення — і мачуху за горбом виглядають; ні встиду, ні болю; ми поганці; простили каторжні клейма; ні ганьби, ні сраму, ніби так і треба; так в потайнозамислі закладалося будівничими неозорого батурина — нової державності, що вкотре, звично, прогавила своїх всепролазних доброхотів і пролаз найрізноманіт-

них; щоб добром натхненних, до добра здібних — всіх пустити в розпил; мрія, щоб згоріло в сусіда, перекинулась на все своє; заздроба до кращого винищила все краще і привела своє до свого; віддати чужому, щоб свому не досталось — радість близньонелюбів — проявилася в надочевидному історичному масштабі; щоб любов до країни сповзла з язиків і викрилася істинна золюбов до себе; присолоджене славолюбов'ю; з тою ж радістю свої вбили своїх, свої реквізували своїх, свої витрушували останнє в своїх, аби свому не досталось більше; з тою ж радістю відсвяткувавши мор, довершили мор-культури умором і нацдержави; і все ги-ги-га-га; хи-хи-ха-ха; таки, мабуть, перегрілі руки і клеми підплавились; відсутність живого болю, живої справжньості, живого слова — за дуже рідкісним винятком — про перевіковане двадцятиліття наводить на невтішні підозри; література виявилась нездатною розгледіти й провістити відвертий стан розверзть; розверзтого постатеїзму; неокаянного комунократизму; припудреного солодким демокрадизмом — новим всіобщим раєм; без райського співу в собі; на бой кровавий співалося — на бой за власність; на святий і правий; а ніби за гласності; література так і не вирвалася, не зійшла на обочину з цього кривавого маршу — і не стала пробудником нового; новоцілей і новоїдей щенезбулого часу; а назбирала всі старі куплети, всі ряднинні ідейки, всі змотлоховілі геройства, гасла — і повела на старі-нові барикади; там і наклала головою; звідтоді тільки гигакає і боротися не поспішає вже; помислива невідвертість комунопису переросла у відвертий страх всього серйозного; всього, що стосується справжнього стану сучасника; справжнього стану сучасності; справжнього, а не припудреного іронійками, духовиродства — і невідвортано скорботного майбутнього; коли воно втрохи пробилось над обріем — як скрізь помрачіння, як чорне сонце смерті — це знов поспішили списати на політику; ті ж душеневіди, що далі носа не відали правди, далі чрев не прозирали, і тепер у всьому найшли суто земні, примітивнопричини; матеріалізм придох, але дохлятина матеріємислива якнайкраще прижилася в нащадках комунарів; до цього ще додалось трохи фрейдизму, трохи сексизму, трохи гробалізму і дешиця европізму — і мисливельний апарат душпізнання і світорозуміння вповні сформувався; так би й фрейдякали, глобаликали, сексякали, европатякали, виславлякали себе, — в цвіт і оазу людства, — якби час опустошливо не викрив всі їх премудрія і геройства; невпізнане провидцями впізналося багатьма; що це за народ такий; що це за солодкогласі майданомани; графоманствуючі політикани, що здали в оренду країну, як плаху рубщикам м'яса — і далі, далі правдоборять; далі й далі будять; щоб не ржачербата в орендаря руках; воплі, що ми за народ? перерісши в захоплення: який ми народ! зійшли вочевидь: оце-то народ! але відвертістю про

народ так і не зазвучали; для цього потрібен був інший, нематеріалістичний інструмент пізнання духосуті людини; вони ж бачили її подобу у вигляді природньої, суспільної істоти; плекали її природність; начіплювали на неї орнаментальність; ще більше розпалювали природність і душевність, уявиму як духовність; ще більш сприяли озвіриненню й матеріалізації, визнавши демократичної і національної людини безперечну ідеальність; досконалішу досконалості; досконалити було нічого; залишалося тільки політично обожествити її; вибороти їй владу і возсадити на давно заслужене місце; цим ревно захопилася дубово-яворова публіцарня; в божественній народності узрівши найперш себе; немало так повладоборили — народом за свої курники й сідала; дух часу, лик часу — криваве попередження всім — завісили перелинялими з кумача гаслами — передачками-писаловами; заспали голови, заговорили зуби, а коли біль прийшов, — скорчило вже не на кутні, а всеніким тілом; правцем закорчило; не щелепу звело — звело країну; дякуючи лікарям, боялись болю очищення; болю помірного духозцілення в 90-ті, 2004-го; от вони й возвели — щербатий прапор над плахою, як знамя комунопобеди; над побежденими слабоумієм; всіх тих хто вірив; всіх тих, хто довірився їм! как-би-не-било-войни обійшлося без війни завоюванням; солдатами орди; воїнами цинізму; братами по людоідству, витесаними з яворових буратін; країну доскорчило — і лікарі розбіглись; відвертості так і не прозвучали; звихнутим на політикоманії, вона й недоступна і не потрібна була ніколи; і, як кожна неправда про стан здоров'я, привела немилосердну хворобу; цілителі душ, завідувачі нацтворчими спілками, завкомітетами культури й духовності країни виявилися найбулоїшнішими шарлатанами; коли правець історії прогавили, пропили й проспали смерть і запустіння, коли довели до корчів мільйони, коли сліпому й дурному видно стало, як послідовно ішло до цього, по кривавій брущатці незмітих ідеологій, воровської культури атпетого атеїзму, коли хоч півслова провини врачуючим треба було б визнати, їм заціпило як самій ямі; що нахерлася незгірш тридцять третього; вдавилася і ковтнути не може; вже й про народ не такикають, рецептів на смерть не виписують; але й, що сокири принесли, — не визнають; яка ж правда й сила в літературі із таких рук? Одне зусилля приховати правду про істинний духостан; приховати невігластво про невідоме їм зроду; і далі культуродуховнити, далі такою культуро-духовністю помагати орді майоріти над плахою; обдумувати з сокири перетруджений, аж багровий накал; щоб вгеть не перетрудилася; поберегла себе й не втратила гарп; старі сокироносці, перешіти з прапороносців, харашо засвоїли: яка б не була сокира, а кістка перепаде; тільки вовремя дмухати треба; вдаючи духовність; то ж як біля сокири не дають постояти — їм насмерть тоді болить.

Щасливий той, хто уникнув їх; навіть зблизька болем їх не пройнявся; зберіг свою правду прожитого двадцятиблоліття; як колись були столітні війни, так тепер двадцятиліття терзань і немиру; тому в тому, хто уник славоукраїнства й звичного літлицепростила слово "біль" ззвучить відверто; в зітханнях поміж рядків і прямим висловом: ззвучить як лейтмотив; як невимовна травма часу; біль, як синонім навкіл вмирущого, наскрізь відживаючого, навиліт провідчутого; біль як у декого калейдоскоп квітуючих вражень; вгодованої плоті ненаситних роззявлень; жадібного споглядання; біль як проста і найємніша правда часу; правда неомертвіння! така ще є; хоч декому й запроста; декому й хліб із печі зуби ломить; все круасани давай.

В дні пустель і оминань, іржі і лжі, поезія Можаровського не моква у початку яру, а вода, що пробила товщі, сама утворила промоїну і радує око сонцю; дзуреметить малим відголоссям пережитого; нетерпінням узріти краще; та, коли стикається зі світом — перший порух: втекти од світу; сковатись у звичну світові байдужість мракохолоду; але устремлення Вищолюбові, яке і вибростало на поверхню, назад вернути уже не може; будеш боліти — нечуттєвою завразливістю; болем болелюбові; болем Великолюбові, рожденної уболівати; відчувати світ дитинною Високолюбов'ю, непосильною плаузам; чуттєвістю неохопленою; Любов'ю вищого енергопорядку; з якої в звичнолюбов вернутися неможливо; як неможливо й потік нейтрин, і ядерну реакцію назад убрати сила найтоншого глаголить безоглядно; без уваг на повтори й техніку; ремеслом не скuto; не стримано руслом зabetонованої майстерності; не змучене вимученістю напівправди просте слово прорікає з силою того правдоголосся, що ніби вперше узріло всю мерзоту й опідленість заскотинілого в нових ціннотах часу; промовляє так, ніби вперше узріло зло; діє мов підліток, що кидається відстоюти Любов; мов сама ревність за вищим звичаєм — за тим як має бути — прокинулася в малому слові; така дія Любові завжди; великої Любові, що пробивається в змізернілій калікосвіт і бита ним, засміяна ним, свідчить Богові, як тут слізно й гірко; скільки ж тут ненависті! якщо цього вона не бачить, це не Любов; це не відвертість; це не проплакана словесність; жива поезія — вирок переоцінки т.зв. цінностей віджитого; правіку, мінуловіку; зовнішніх, а не внутрішніх, Богоданих ціннот; зовнішніх, що внутрішнє не признавали за рівне собі; це слово болючих переосмислень, надболісних розчарувань, вдушених стількох поривів! зраджених стількох уповань! всього найгіршого з усього найкращого пережитого в ниністолітті; це перепущення крізь себе доброго і ніби доброго; на що вже давно нездужі співці злочасся, що, оспівуючи себе, утвердилися в заскорузлих уявах про добро; історичне, національне, родове добро, як єдиноблаге добро — і вспорідненому по

любові зла уже не відчували; вищого не бажали; возлюбителі шкіропайок, а суті ненависники; в цьому одна з причин, чого все націомисліє не домислилося, що буде завтра? що настане сьогодні — вичерпання й обезсмислення всього надулюбленого позавчора; уявне добро навміло уявляти, що все в нас добре — чого ще треба? обман, в якому перебувала нацдумка і її художні відобразива, обман, який багатьох розчулював і замиловував — уміленіє плоті собі подібним; дурна душевність — дешева на мить схвильованість; нічого спільногого з духовною любов'ю не імуща; не було Любові, яка звідала на собі, звідала нервом Бога — чи справді тутай добро є добром небесним? чи справді живолюбов'ю живе народ? чи вожделення й злодуми його не є прамагнітом зла, що вже крокує назустріч? душевне, подане як живе духовне, приховало суть; однакових із злом стяжательних, глитайських, нагловоровських цілей і цінностей; майже безсиле, подане як велика навіки — сила і привело до тієї обезсильної днини, обезсилення людини, яке триває так непритомно довго; невідвіянє вчасно від справжнього добра — від високої Любові горіння — споловіло саме, зотліло саме, і в тлін обернуло усе залиблене в нього; заворожене минулим; причароване зовнідобрим, його задушевною розчульностю, якої так бракувало декому; злу це так помогло! йому ж бо бракувало всього всенародного; і воно вигризло всенациональне багатство вкупі з його культурою на закуску; поки умилителі умилялись; та мову калинили; підпирачки під поламану ставили; що десь переламували економічний хребет якось не додумувались; загрози не відчували; що ж це за провидці? прості рибалки, учні Господа легко розрізняли: душевне — не духовне; учителі Самого Бога возвели душевне у Богорівне й почали служити йому; чуттєвісному началу; а Вищолюбов Його, імпульс Добра, звели у ніщо; ніби й нема такого; є тільки красоти доброго; художність побрехеньок; дієвого вдосконалюючого Добра нема й не потрібно. Якщо вельми спростити — написане Можаровським: звіт про дорогу до цієї Любові.

Як це вкотре бувало до нас, ремісники слова програли самоукові; ремісники славили себе й своє, хвалилися й гризлися, а самоукові, по радості першовідкриття, по невинності Його Любові, відкрилося славити Бога; живописати не до себе, а від себе — дорогу до Ньюго; ремісники ж були такі великі, що ждали на печах аби Він Сам до них низзійшов і німби на них повдягав; у пророки самості посвятив; ждали, заждалися, аж у теплі повсинали; коли ж піч уся вихолола, прийшла й зігнала нужда — і затрусились, і посрамилися великомудрі суєтомислієм своїм; та йти було нікуди; поставали, як вкопані, даждьбожі внуки, і стали виглядати побратимів — з острова Пасхи; може зрушать вітчизну разом. Самоук же не грівся у славі світу, а йшов від нього; аварія і присмерть помогли йому розібраться в цінностях; важко назвати щастям, але йому пощастило; в

більшому від земного життя; з просвітів свого болю побачити страшніший біль; мук болетерзання; вічних мук; обдмухнутих Любов'ю. Те, що може видатись простотою самоука, цінніше професіоналізму; бо мистецтво існує не для книжництв і нобелівств, а для підтвердження Бога і прославлень Бога; утверждань, що все благе і вічнісне — все від Нього; що все від Нього цінніше суєтства, прекрасніше людського; “не нам, Господи, не нам, але імені Твоєму дай славу, ради милості Твоєї, ради істини Твоєї”; слава імені ради милості й істини — відкриття того, як істини Слова в наслідування іх приводять до найвищої небесної і духовної Любові; а “істини” не від Слова, а від людських казань, нібито культури слова віddaляють від справжнього окультурення; внутрішнього досконалення; духовного перетворення і двох найвищих станів любові; так зовнікультура без істин стає досконаленням зла; “мистецтво належить народові” давно треба виправити на “мистецтво належить Богові, а потім і народові”; якщо народ тяжіє до високого; якщо ж ні, — нехай воно служить Богові тим, що такий народ викриває; а не покриває; якщо ж ні Боговому, ні людському служінню нема — це не мистецтво, а тьма; і тримати його треба там, де й оче темрява; а не випихати людям межі очі; поза їх волею; із комп’ютерів і смертовізорів; шкільних програм і вузівських каходир; чорних дір каҳикання і зникання в безвісти; присмертної культури; професійна злокультура, як і хімізація сільгоспкультур, нічого, крім смерті, не вроджує; культура без блага не може привести до блага; зробити людину й суспільства країнами; а зазнаєними й злозатятими, хитрішими й лицемірнішими — скільки завгодно; коли ж злонорми стають непохитними нормами, книжна культура боїться їх поколихнути і дмухнути на них; поки смерть вмощується в їх дисертаціях і догмах; замірена вікувати там, попиваючи кров із студентів, поки професійне обанальнення й оболванення потирає на штампах руки, готовуючи легіони славителів марноти, Дух десь готує вже тих, хто нагадає і поколихне усі їх норми і надкультурність.

Із перших книг — “Я слышу музыку небес”, “Я сын травы, деревьев, птиц” — із перших рядків чотиритомника видно як зовнішнє вселюбіє світу манило й зваблювало його; як рука Милосердного — силою ввіллятого Милосердя — відводила від світу ненаситі; як силою Вищолюбові насичувала і возносила над марнотям; любвішок зовніх; принад безодні; їх невситимого бездоння, куди скільки не кинь, все буде мало; як тосно й моторошно оновлюваному в наскрізь обезлюбленому глитаємісті; як надсамотньо тому, кого омишають од надбажань і прилюбленъ світу; як рветься надсамота до звичній людської любові; та її нема в залюддях міста; мов чистого хмелю в підробному пйлі; як усе тяжче втрачати; часом кішки втратити тяжче самого себе; коли нема Любові; благотеплом Життя нішо не дихає;

коли скрізь мечти подзaborій із повним ротом; як метається юноша оживлена духолюдина, шукаючи, де явити себе; добро Любові — посильним добром — віддати; як те, що оживило її, проситься, мов дитя на вулицю, оживити інших; як вчиться душа ходити, по-новому розуміти, милувати, відверто славити Бога; од переповнень ества уста заговорють; невозбранимо ніким; жадним собі-добра і звишнью-добра неімущим; славителями себе; за свої успіхи в обдиранні близжніх; в обкраданнях Бога! бо все, що мають, вони вкрали в Нього, а собі притирили, що Він їм дав; забули тільки свідоцтво про власність за Його підписом підробити; нічого; і так нівроку увірили себе; як рветься душа-дитя віддати; своє мале Добро виповісти; це теж глибинного устремлення ознака; не в себе тяжіння, а від себе даріння; так діє Вищолюбов; Його Любов, що викарбовує нове служіння оюненій духолюдині; вона то обурюється, то лагідніє, то кричить від узрінь неправд, то плаче над могилою світу; так діє сила в тій, що бачить неземним оком; любить не земнолюбов'ю; чисте бачить наївно, а ненависне Богу — гнівно і недвозначно; ревно на захист Його Добра; як правдомовить Любов за межею художніх правдоподобій; посередніх оцінок, задушевного тону; воно й так і не так; так, але і не так; і вашим, і нашим; так, але й інак; тобто, ніяк; і з таких казань, таке й правдомисліє і правдоборча сила; як з лжепророчих письмен; свідоцтв, напророчень про своє і себе; Любові, що зрити зсередини, вагатись ніколи; слів добирати ніколи; вона блискавичніть, а не труситься, як алкаш: де б перемогтися стопкою? вона переможнить, не питаючи в курників права, як Бетховену знову грати! на людські гидколюбія в Любові своя реакція; тому всі натхненні нею не вагалися; проламували континенти; розсікали оружно і Духа зброєю воїнства і зовнісилу; не вагалися й не питали, як творити й здійснювати її; як мріяти? що утверджувати? і замрії, суть поетичного, як заглядання Любов'ю за обрій, вічним у завтрашнє, завжди збувалися; ось суть добрих мрійників передбачливості; саме Любов бачить; саме вона підказує; мрії збувалися, бо сила Творящого творила майбутнє і знала усі частини Себе; мрійки зовні-добра, — душевності, а не Духу Його — як пориви вітру пропадали із душевичерпним часом; одв'язали з навіянням нових прихoteї і ніколи не збувалися вповні; малосилі для творення; вичерпувалися; від них відверталися; огидніли як позавчораши газети й моди — і туди їм дорога; бо відволікали, віднаджували від стоважливішого — досконалень; перетворень людини Любов'ю Бога; по істинах від Нього; чим менше до звичноплотського, звичномирського, звично-собіприємного вона прилюблена, тим яскравішої могуті Сила вливається в духолюдину; в дух одиниць, мільйонів; окрилюваного Ним єдинолюдства! поет несвідомо стає провісником; часто не знаючи про що він співає; Любов не має; вона задіює все найкраще, нею віднови-

лене — і все не крапле, ще невідновлене — в формах; велика Любов — завжди до звишнього, до себе поклик; ось суть її главідеї; співець може не відати; та його зафікований шлях є провістям — як діяла Любов у ньому; як діятиме в інших; оживляючи їх; куди їх спрямую? чим змусить радуватись — немислимості ділами; вчора немислимим нікому; новими служіннями кожного нового часу; остосованого новим Натхненням; якщо є здібні його приймати. Відділений від поетичного цеху, від'єднаний від ремісництва *его* поет вчиться промовляти від Вищолюбові; як вміє хто; декому щастить менше; в декого не вистачає сил і часу переступити через особисте; родове, праховісне — і промовляти вічнісне; як Вічнолюбов, обпікаючись об хлад світу, чує; як вміє і як вдається, так і рече навмілий нею мовець; це одна із причин неволь тюрем, катогр, солдатчин, мучительних недуг явителів мислеобразів; не ницього прахомовлення — рішучого емоціемовлення; сили у формі малого слова; для явлення мови Вищолюбові — її правд і принципів, що лихе, що добре — у кожному часі потрібне від'єднання від колективної звичаєвості; цілковитий відрив від улюбленого багатьом; ніби добра, але давно колективного зла; куди Любов гидує ввійти; ні нагадати про себе, ні опам'ятати, ні вкласти нову мету, ні надихнути на неї не може; узвичаене єдинодобро відчувається як єдиноможливе; тремтить за себе, береже себе; боїться доторку Новолюбові і новоздійснення; та з висоти Любові — у від'єданості від банальщини часу, цеху, вітчизни, — зриться усе первісне звірство в його непримітному жорстокосерді; як африканської ночі зйомка, — жах і терзання відбитих від стада; і радість закривалих пащ, що милішого ще пульсуючої крові не відають; оком звичності неінфрачевроним оком — буднів кожного часу не видно; відвертих жахів не помітно; олітературення мовця й ширше, самої писемності, неуникне й погибельне явище; попередження не відбувається; звірство звірствує; дух погибоша, а зовні все благочинно; любов скотиніє, гине в розтерзанні, якщо знову і не з'являються, ніби нізвідки ті, хто зором невинності бачить зло; одоліває зло, — в собі, в скрізь-буденні — і ненав'язливо вчить послідувати за Благом; нагадує, яке воно? ніби нізвідки — і є: від невмовкного поклику Єдиноживого; що призвав одного із падших — підвєстися з прахолюбові — одного із нас; хто б нагадав давно забуту мелодію; нестрим живильної чистоти, що пробивається з товщі і радістю вмітого сонця радує віддзеркалений світ; бринить у повітрі; омиває долини з середини; так випростана Любов випростօє радість новотворимого нею світу.

09.03.2012.

Євген ПАШКОВСЬКИЙ

я пламенем в небо
врываюсь
все выше и выше
меня здесь встречают
затем остужают
и снова обратно на землю
я возвращаюсь
и слышу звон колокольный
по душе своей отошедшей
но стойте
рано
меня возвратили
как возвращали
не раз
и вижу кусты густые калины
рядом стайки деревьев рябины
ягоды красные
осень
я их срываю
туго
наслаждаясь покоем
о Боже!
прости
вразуми
я все здесь люблю
и всего мне мало
но тайна Твоя
меня тянет туда
где начало.

13.11.08

Красными буквами
на белом заборе
написаны лозунги
о каком-то уборе головном
или нижнем.

Читать можно так,
а можно и эдак —
смысл не меняется,
да и смысла-то нет.

Просто рождается партия
всех,
кому не смешно,
кто не успел,
кто хочет тоже,
но не у дел.

Рождение партии —
надежда для членов.
Но как перейти
барьеры процентов?
И пишутся лозунги,
идут в блоки,
лишь бы их видели,
лишь бы их знали.

Известных фамилий
уже примелькались.
Рождаются новые,
не в муках, не в крови —
просто собрались
и решили работать.

Но поля- заводы им не к лицу —
лезут на сцены, помосты, трибуны.
Слава и деньги —
политика дури.
Бездари
прут к цели.

Свет из окон домов
пробивает вечерний туман.
За окнами жизнь?
Мне все кажется
это иллюзии или обман.
Свет фонарей ложится на
мокрый асфальт,
деревья, кусты.
После суток дождя
город безмолвный, устал.
Огромные улицы без людей,
одинокая ель,
всё в каплях воды,
свет играет на них,
и капли, как серебро,
и с крыши капель
пробивает воронки в земле.
Наверное, точно такие же
в моей голове.
В последний день осени
в сквере один.
Скоро ночь
и я — господин
этих улиц пустых и дворов.
Ядвигаюсь медленно,
наполняясь покоем
в городе ночи.
Город прекрасный окутан туманом,
я одинокий
на улицах странник.
Туман...
И мое сознание
в мире реалий
или в мире иллюзий...